

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. T. S., LL.M., Ph.D.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 9. 2025, č. j. 31 Af 7/2024 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, jenž mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2024, č. j. 10318/24/5200-10423-711333, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 18. 8. 2023, č. j. 1527912/23/2701-51524-606432, jímž Finanční úřad pro Královéhradecký kraj předepsal žalobci pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 3 449 Kč. Daňové orgány konstatovaly, že žalobce podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2022 dne 29. 6. 2023, tedy po lhůtě k jeho podání, přičemž je bez významu, že je advokát.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“). V ní dovozoval, že lhůta k podání daňového přiznání se v jeho případě v souladu s § 136 odst. 2 písm. b) bodem 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, prodloužila na 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. K prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání totiž zákon stanoví podmínku, že tvrzení podá poradce (advokát nebo daňový poradce). Není zapotřebí, aby poradce jednal jako zmocněnec, či sám udělil jinému poradci plnou moc. Krajský soud této žalobní argumentaci přisvědčil, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, v níž zejména zdůraznil systematiku daňového řádu, historii a smysl dotčené právní úpravy. Poukázal mimo jiné na to, že prodloužení lhůty je odůvodněno stanovením přiměřeného času ke zpracování a podání daňových tvrzení za klienty pro osobu v postavení profesionála na tyto záležitosti. Nedává smysl, aby tuto výhodu čerpali i advokáti, kteří se daňovým právem nezabývají a za své klienty je nepodávají. Takové pojetí by navíc vedlo k absurdním důsledkům v souvislosti s povinností mlčenlivosti. Odmítl proto výklad krajského soudu, založený pouze na – podle něj navíc chybném – jazykovém výkladu.

[4] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že podává-li daňové tvrzení za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, daňový subjekt, vztahuje se na něj základní lhůta dle § 136 odst. 1 daňového řádu. Podává-li daňové tvrzení za daňový subjekt poradce, vztahuje se na něj lhůta dle § 136 odst. 2 písm. b) bodu 2. daňového řádu. Prodloužení lhůty k podání daňového tvrzení dle § 136 odst. 2 písm. b) bodu 2. daňového řádu tak bez dalšího nedopadá na daňový subjekt, který je zároveň daňovým poradcem či advokátem. Toto prodloužení svědčí pouze daňovým subjektům, za něž daňové tvrzení podal poradce na základě plné moci ve smyslu § 29 odst. 2 daňového řádu.

[5] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku konstatoval, že je při posouzení věci vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyjádřil ve zrušovacím rozsudku. Žalobu žalobce proto v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl, přičemž převzal závěry kasačního soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní prezentuje jiný výklad § 136 odst. 2 písm. b) bod 2. daňového řádu, než který zaujal Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku. Zejména zdůrazňuje, že v řízení vystupoval jako advokát, byl tedy poradcem ve smyslu legislativní zkratky dle § 29 odst. 2 daňového řádu. To krajský soud ani Nejvyšší správní soud nevzali v potaz. Poradcem je dle výše uvedeného ustanovení daňový poradce nebo advokát, ať už vystupuje v jakékoliv roli. Zákon nestanoví, že daňové přiznání musí podat poradce v roli zmocněnce. Takový výklad je v rozporu s textem zákona, jeho účelem i duchem. Správce daně i soudy měly při výkladu rovněž postupovat dle zásady v pochybnostech ve prospěch. Advokát je advokátem i v situaci, kdy není zmocněncem. Výklad legislativní zkratky provedený kasačním soudem proto nedává smysl. Účelem právní úpravy prodloužení lhůty je mít dostatečný časový prostor na podání daňového přiznání za své klienty i za sebe. Argumentace kasačního soudu odvěkou logikou naráží na množství změn, kterými daňový řád prošel. Zákon nikde výslovně nehovoří o tom, že poradce vystupuje jen v roli zmocněnce. Nadto zmocnění je právem a nikoliv povinností. Argumentace mlčenlivostí advokáta je pak zjevně chybná, neboť ji stěžovatel nepoužil. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu, žalovaného a prvostupňového správce daně.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřipustnost dle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je nepřipustná.

[9] Krajský soud rozhodoval napadeným rozsudkem znovu poté, co Nejvyšší správní soud zrušil jeho původní rozsudek ve věci stěžovatele rozsudkem ze dne 26. 6. 2025, č. j. 7 Afs 328/2024-30.

[10] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[11] Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, ke které již jednou svůj právní názor vyslovil, a to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Ostatně vysloveným právním názorem je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán i sám Nejvyšší správní soud, což vylučuje možnost, aby jej k nové kasační stížnosti změnil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[12] Výjimky ze zákazu opakované kasační stížnosti dovedla nad rámec doslovného znění citovaného ustanovení judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Jedná se typicky o situace, kdy důvodem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo závažné procesní pochybení krajského soudu, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nedostatečně zjištěný skutkový stav či jiná vada, pro kterou Nejvyšší správní soud nemohl v předcházejícím řízení přistoupit k posouzení věci samé (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Vyslovení nepřipustnosti kasační stížnosti však nebrání skutečnost, že přechází a následnou kasační stížnost podali rozdílní účastníci řízení. Jestliže rozhodnou otázku již Nejvyšší správní soud plně vyřešil k předchozí kasační stížnosti jiného účastníka, mohou ostatní účastníci řízení namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66). O žádnou z uvedených výjimek se však v nyní posuzované věci nejedná, naopak jde o právě posledně zmíněnou situaci.

[13] Podstatou kasační argumentace je otázka délky lhůty k podání daňového přiznání dle § 136 odst. 2 písm. b) bod 2. daňového řádu ve spojení s § 29 odst. 2 téhož zákon. Tato otázka však byla předmětem předchozího kasačního řízení a Nejvyšší správní soud ji v něm také již závazně vyřešil. Kasační soud v dané věci konstatoval, že prodloužení lhůty k podání daňového tvrzení dle § 136 odst. 2 písm. b) bodu 2. daňového řádu bez dalšího nedopadá na daňový subjekt, který je zároveň daňovým poradcem či advokátem. Toto prodloužení svědčí daňovým subjektům, za něž daňové tvrzení podal poradce na základě plné moci

ve smyslu § 29 odst. 2 daňového řádu. Ta se ve spise nenachází. Z daného tedy jednoznačně vyplývá závazný právní závěr, který beze zbytku řeší v kasační stížnosti vznesené námitky. Nejvyšší správní soud již spornou otázku nemůže bez dalšího v tomto opakovaném kasačním řízení znovu posoudit odlišně, resp. nemá ani možnost předložit věc rozšířenému senátu. Nadto, argumentaci vznesenou stěžovatelem považuje, s ohledem na ucelený výklad vyslovený v prvním rozsudku ve věci, za nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nepřipustnou, proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) téhož zákona odmítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[16] Jelikož Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, rozhodl zároveň o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a jeho vyplacení k rukám stěžovatele ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve spojení s § 10a odst. 1 téhož zákona).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu